

ท่ามกลางสังคมอันหลากหลาย ที่มีการปะปนดลุดเล้ากัน
ของสีที่สดใสแห่ง “ภาพมายาทางวัตถุ”
และสีที่หม่นหมองแห่ง “ความทุกข์ทั้งปวง”...
ยังคงมี “สีขาว” เกิดขึ้นในสังคม
อันเป็นสีแห่งคุณงามความดี
ความพอดีพอเหมาะในทุกสรรพสิ่ง
ดังที่ได้ปรากฏชัดอยู่ในนิทานร่วมสมัยเล่มนี้
ด้วยเจตนารมณ์ของ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา
ที่มุ่งหวังจะให้ “พลังสีขาว” เกิดขึ้นได้จริงกับทุกๆ คน
ซึ่งสามารถสร้างความสงบสุขในชีวิต
ได้อย่างน่าอัศจรรย์...

ด้วยรักกับตา...
นิทานสีขาว

บัดกับช็อกโกแลตแสนอร่อย

เรื่องโดย ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

เรียบเรียงโดย สุภัตรา แซ่ลิ้ม

ภาพประกอบโดย คณิตศาสตร์ เสมานพรัตน์

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฏาพร ชุมสาย ณ อยุธยา บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ตันติศิริวัฒน์ บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมณฑา พิสูจน์อักษร กองบรรณาธิการ
จัดพิมพ์โดย บริษัท ปริมายต์ พับลิชชิง จำกัด ที่อยู่ 27/33 ซอยศรีป่าเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2637-
8600 โทรสาร 0-2637-8601 www.freemindbook.com

ISBN 978-616-7115-21-4

© สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ.2554 โดย บริษัท ปริมายต์ พับลิชชิง จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

วันนี้คุณป้ามาที่บ้านของบิดพร้อมของฝาก
คุณป้าให้ขนมปังกรอบแก่น้องนัท และให้ช็อกโกแลตแก่**บ๊อด**

บ๊อดดีใจมากเพราะเขาชอบกินเค้กโกโก้แล็ตเป็นที่สุด

“ช็อกโกแลตนี้หายากมากเลยนะ ปีหนึ่งๆ เขาผลิตออกมาไม่กี่แห่งเอง
เป็นช็อกโกแลตที่อร่อยที่สุดในโลกเลยจ้ะ”

คุณป้าบอก ยิ่งทำให้**บ๊อด**อยากกินช็อกโกแลตแห่งนี้มากขึ้น

เมื่อคุณป้ากลับไปแล้ว น้องนัทก็เข้ามาหาป้า
“หนูอยากลองชิมช็อกโกแลตของพี่จัง แบ่งให้หนูชิมหน่อยสิจ๊ะ”

“ไม่ได้หรอก”
ป้าเสียงแข็งใส่น้องนัท พร้อมกับรีบเอาช็อกโกแลตซุกไว้ใต้เสื้อ

“ถ้าแบ่งให้เธอกินด้วย พี่ก็ได้กินนิดเดียวนะสิ
พี่จะกินช็อกโกแลตนี้คนเดียว ไม่ต้องมาขออีกนะ”
พูดจบปั้ดก็รีบวิ่งขึ้นบันไดไปทันที

บ๊ิดวิ่งเข้าห้องนอน แล้วปิดประตูใส่กลอน

“ถ้าอยู่ในห้องแบบนี้ก็ไม่มีใครมาขอกินช็อกโกแลตได้อีกแล้ว”

บ๊ิดบอกกับตัวเองอย่างพอใจ เขาค่อยๆ แกะห่อช็อกโกแลตออกมาอย่างระมัดระวัง

บ๊ิดอยากรู้จริงๆ ว่าช็อกโกแลต

ที่อร่อยที่สุดในโลกจะมีรสชาติเป็นอย่างไรนะ

แต่แล้วในขณะที่บ๊ิดกำลังจะกัดช็อกโกแลต

เป็นคำแรกนั่นเอง...

“เฮ้ บ๊ิด ไปเล่นกันเถอะ”

เสียงตะโกนดังมาจากข้างล่าง บ๊ิดจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงเพื่อนของเขาเอง
คงมาชวนไปเตะบอลเล่นเหมือนทุกวันนี้แหละ

แต่วันนี้บ๊ิดไม่อยากไปเล่น
บ๊ิดอยากอยู่กับกินช็อกแลตอร่อยที่สุดในโลกมากกว่า
ดังนั้นเขาจึงนั่งเฉยๆ ไม่ตอบรับคำของเพื่อนๆ

“นี่บ๊ิด เรารู้แหละว่านายอยู่ข้างบนนะ”
เพื่อนของบ๊ิดยังคงตะโกนอยู่ด้านล่าง
“ถ้านายยังไม่ลงมา พวกเราจะขึ้นไปหาละนะ”

บ๊อดตกใจมาก เขากลัวเพื่อนๆ
จะมาเห็นซ็อกโกแลตที่อร่อยที่สุดในโลกเข้า

“ถ้าพวกเพื่อนๆ มาเห็นซ็อกโกแลต
แบบนี้เข้า เราก็จะต้องแบ่งซ็อกโกแลต

ให้พวกนั้นอีก อย่างนี้เรา
จะได้กินซ็อกโกแลตสักเท่าไรกันล่ะ”

คิดได้ดังนั้นบ๊อด

จึงตะโกนบอกเพื่อนๆ ไปว่า

“ไม่ต้องขึ้นมาหรอก
ฉันจะลงไปอยู่แล้ว”